

Să trăim „pentru El”

Scopul caietelor „Samenkörner”, de a semăna mereu sămânța bună a Cuvântului mântuitor, cere ca ele, înainte de toate, să propovăduiască *lucrarea de răscumpărare* a marelui Mântuitor al păcătoșilor. Acest scop nu trebuie să fie niciodată pierdut din vedere și permanent trebuie să li se strige iarăși oamenilor: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” [2 Corinteni 5.20].

Cu toată rugămintea ca cititorii noștri să dorească, *de dragul lor înșiși*, să facă uz de lucrarea de la Golgota, nu trebuie să uităm să arătăm, că mai există încă un aspect care este important de luat în seamă aici, iar aceasta este partea Domnului. Despre această parte vreau să spun astăzi câteva cuvinte scurte.

Pe cât de sigur este că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, a devenit Om și a murit pe lemnul blestemat, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” [Ioan 3.15], tot așa de sigur este arătat în Cuvântul divin, că „El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc – adică aceia care prin moartea și învierea Sa au primit viața eternă - *să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat*” [2 Corinteni 5.15].

Din textul acestui pasaj reiese că este corespunzător firii omului să *trăiască pentru sine însuși*, pentru că apostolul le amintește celor care au primit viața adevărată, că Isus a murit pentru ei, *pentru ca de atunci înainte să nu mai trăiască pentru ei înșiși*. Omul, din fire, se gândește întâi la sine însuși. Eul propriu stă în punctul central al gândirii și al dorinței. Aceasta corespunde firii sale omenești. Dar cine a devenit în Hristos Isus „o creație nouă”, acela a primit totodată o natură nouă. El este „născut din Dumnezeu”. Dar cu aceasta nu se spune că din natura veche n-ar mai exista nicio urmă. Și ea este aici, revendicându-și drepturile. Aceasta o observă în fiecare zi cel născut din nou, omul credincios. Cel mai important lucru acum este, ca el să nu cedeze pornirii acestei naturi vechi. Dacă înainte, în starea sa neconvertită, era firesc să trăiască pentru sine, atunci este de acum înainte firesc ca el, creștin credincios fiind, să trăiască pentru Cel căruia Îi datorează viața sa nouă, fericirea sa, mântuirea sa, salvarea sa eternă. Ah, noi suntem așa de nerecunoscători! Că noi am primit un drept la cer prin suferințele îngrozitoare și prin moartea Domnului și Mântuitorului nostru, aceasta ne convine. Dar că acum și El are un drept asupra noastră, asupra gândirii și a năzuinței, asupra sentimentelor și a dorințelor noastre, într-un cuvânt: asupra întregii noastre vieți, aceasta o uităm așa de ușor!

Cunoaștem toți istoria samariteanului lepros, pe care Domnul îl vindecase împreună cu alți nouă israeliți leproși. Zece oameni experimentaseră îndurarea și puterea miraculoasă a lui Isus pentru trupurile lor. Dar numai unul s-a gândit să-I mulțumească Binefăcătorului său. Numai unul s-a întors și I-a arătat lui Isus onoarea datorată, pe când ceilalți probabil că n-au mai dat niciodată vreun semn de viață despre ei. Cât de dureros pentru El!

Oare Domnul nu trebuie să fie profund întristat și astăzi de multe ori în legătură cu cei pe care El Și i-a răscumpărat cu prețul propriei Sale vieți, când vede cât de mult le lipsește lor recunoștința datorată? Să nu uităm:

„El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci *pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat*.”